

Sygn. akt *IV Ka 657/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Lesiewska

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka

SO Piotr Kupcewicz (sprawozdawca)

Protokolant sądowy Mateusz Pokora

przy udziale Andrzeja Chmieleckiego - prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 17 września 2015 r.

sprawy **J. C.** s. E. i B., ur. (...) w K.

oskarżonego z art 279§1k.k. i art. 288§1k.k. w zw. z art. 11§2k.k. w zw. z art. 64§2k.k.; art. 279§1k.k. w zw. z art. 64§2k.k.; art. 279§1k.k. i 278§1k.k. w zw. z art. 12k.k. w zw. z art. 64§2k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 8 maja 2015 roku - sygn. akt II K 437/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. P. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 657/15

UZASADNIENIE

J. C. został oskarżony o to, że:

I. w okresie czasu od dnia 30.12.2012 r. do dnia 31.12.2012 r. w K. przy ul. (...), na terenie Przyzakładowych (...) działka (...) po uprzednim wyważeniu drzwi wejściowych dokonał włamania do altany skąd dokonał kradzieży spawarki elektrycznej firmy (...) model (...) (...) koloru zielonego wartości 400 zł na szkodę R. S., w tym samym miejscu i czasie dokonał uszkodzenia szyby w oknie, ramy okiennej wraz z zawiasami, wyrwania przewodów z puszek elektrycznych oraz na ścianie silikonem wykonał napis (...) powodując straty wartości 800 zł na szkodę J. G. przy czym zarzucanego czynu dopuścił się uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2010 do 08.05.2012r. części kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. II K 181/08 za przestępstwa podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

II. w okresie czasu od dnia 02.03.2013 r. do dnia 03.03.2013 r. w K. przy ul. (...), na terenie Przyzakładowych (...) działka (...) po uprzednim zbitiu szyby i wyłamaniu okiennicy dokonał włamania do altany skąd dokonał kradzieży wieży T. na szkodę P. G. przy czym zarzucanego czynu dopuścił się uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2010 do 08.05.2012r. części kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. II K 181/08 za przestępstwa podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

III. w okresie czasu od dnia 16.02.2013 r. do dnia 24.02.2013 r. w K. przy ul. (...) (...), na terenie (...) (...) po uprzednim zbitiu szyby dokonał włamania do altany skąd dokonał kradzieży butli gazowej o poj. 3,5 l, oraz dwóch głośników m-ki T. o mocy 25 o wartości 600 zł na szkodę W. K. przy czym zarzucanego czynu dopuścił się uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2010 do 08.05.2012r. części kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. II K 181/08 za przestępstwa podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

IV. w okresie czasu od dnia 21.03.2013 r. do dnia 22.03.2013 r. w K. przy ul. (...), na terenie Przyzakładowych (...) działka (...) dokonał kradzieży 3 szt. beczek ocynkowanych znajdujących się na zewnątrz altany wartości 300 zł na szkodę H. P., w tym samym miejscu i czasie z terenu działki nr (...) dokonał kradzieży kabla elektrycznego kompletu garnków wartości 300 zł na szkodę J. K., ponadto po uprzednim wyłamaniu drzwi dokonał włamania do altany skąd dokonał kradzieży przedłużaczy elektrycznych wartości 390 zł na szkodę Z. Z. przy czym zarzucanego czynu dopuścił się uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2010 do 08.05.2012r. części kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. II K 181/08 za przestępstwa podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk i 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2015 roku, wydanym w sprawie sygn. akt II K 437/13, Sąd Rejonowy w Inowrocławiu orzekł:

1. oskarżonego J. C. uznał za winnego tego, że w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, popełnił przestępstwa:

a. w okresie czasu od dnia 30.12.2012 r. do dnia 31.12.2012 r. w K. przy ul. (...), na terenie Przyzakładowych (...) działka (...) po uprzednim wyważeniu drzwi wejściowych dokonał włamania do altany skąd dokonał kradzieży spawarki elektrycznej firmy (...) model (...) (...) koloru zielonego wartości 400 zł na szkodę R. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2010 do 08.05.2012r. części kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. II K 181/08 obejmującego m.in. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 24.05.2007 r., sygn.. akt II K 772/06 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk tj. przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

b. w okresie czasu od dnia 02.03.2013 r. do dnia 03.03.2013 r. w K. przy ul. (...), na terenie Przyzakładowych (...) działka (...) po uprzednim zbitiu szyby i wyłamaniu okiennicy dokonał włamania do altany skąd dokonał kradzieży wieży T. wraz z głośnikami o łącznej wartości 1200 zł na szkodę P. G., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2010 do 08.05.2012r. części kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. II K 181/08 obejmującego m.in. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 24.05.2007 r., sygn.. akt II K 772/06 za

przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk tj. przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

c. w okresie czasu od dnia 16.02.2013 r. do dnia 24.02.2013 r. w K. przy ul. (...) (...), na terenie (...) (...) po uprzednim zbiciu szyby dokonał włamania do altany skąd dokonał kradzieży butli gazowej o poj. 3,5 l, oraz dwóch głośników m-ki T. o mocy 25 W powodując szkodę o wartości 460 zł na szkodę W. K. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2010 do 08.05.2012r. części kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. II K 181/08 obejmującego m.in. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 24.05.2007 r., sygn.. akt II K 772/06 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk tj. przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

d. w okresie czasu od dnia 11.03.2013 r. do dnia 22.03.2013 r. w K. przy ul. (...), na terenie Przyzakładowych (...) działka nr (...) po uprzednim wywarzeniu drzwi wejściowych dokonał włamania do altany skąd dokonał kradzieży kabli i kompletu garnków o łącznej wartości 300 zł na szkodę J. K., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2010 do 08.05.2012r. części kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. II K 181/08 obejmującego m.in. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 24.05.2007 r., sygn.. akt II K 772/06 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk tj. przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

e. w okresie czasu od dnia 21.03.2013 r. do dnia 22.03.2013 r. w K. przy ul. (...), na terenie Przyzakładowych (...) działka (...) po uprzednim wyłamaniu drzwi dokonał włamania do altany skąd dokonał kradzieży kabli i reduktora od butli gazowej wartości co najmniej 220 zł na szkodę Z. Z., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2010 do 08.05.2012r. części kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. II K 181/08 obejmującego m.in. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 24.05.2007 r., sygn.. akt II K 772/06 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk tj. przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

i za powyższe przestępstwa przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

2. oskarżonego J. C. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 30.12.2012 r. do dnia 31.12.2012 r. w K. przy ul. (...), na terenie Przyzakładowych (...) działka nr (...) dokonał uszkodzenia szyby w oknie, ramy okiennej wraz z zawiasami, wyrwania przewodów z puszek elektrycznych oraz na ścianie silikonem wykonał napis (...) powodując straty wartości 590 zł na szkodę J. G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2010 do 08.05.2012r. części kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. II K 181/08 obejmującego m.in. karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 24.05.2007 r., sygn.. akt II K 772/06 za przestępstwo podobne tj. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk tj. za winnego przestępstwa z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 288 § 1 kk skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 45 § 1 k.w. umorzył postępowanie przeciwko obwinionemu J. C. w sprawie o czyn, że w okresie czasu od dnia 21.03.2013 r. do dnia 22.03.2013 r. w K. przy ul. (...), na terenie Przyzakładowych (...) działka (...) dokonał kradzieży 2 szt. beczek ocynkowanych znajdujących się na zewnątrz altany wartości 100 zł na szkodę H. P. tj. w sprawie o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., z uwagi na przedawnienie karalności,

4. na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego w pkt 1 i 2 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zobowiązanie go do zapłaty na rzecz: R. S. kwoty 400 zł i W. K. kwoty 460 zł,

6. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i na podstawie art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983r. Nr 49 poz.223 z późn. zm.) zwolnił go od obowiązku uiszczenia opłaty.

Z tym wyrokiem oskarżony się nie zgodził i wniósł od niego apelację, zaskarżając go w całości. W swej osobistej apelacji zarzucił sądowi I instancji, iż ten w sposób nieobiektywny rozpoznał jego sprawę, z góry przesądzając o jego winie, czego pierwszym przykładem było pozbawienie go obrońcy, wyznaczonego oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym. Oskarżony zakwestionował poprawność oceny opinii sądowo psychiatrycznej, gdyż w jego ocenie nie jest możliwe, by osoba, taka jak on, po spędzeniu kilkudziesięciu lat w zakładach karnych mogła być uznana za „normalną”, a biegli lekarze psychiatry właśnie tak zaopiniowali w swej pisemnej opinii, zaledwie po kilkuminutowej rozmowie z oskarżonym. Następnie oskarżony zarzucił sądowi I instancji, iż ten dokonał błędnej oceny wiarygodności jego wyjaśnień, przydając walor wiarygodności złożonym w toku postępowania przygotowawczego, które jednak na rozprawie odwołał. W ocenie oskarżonego sąd bezzasadnie uznał za niewiarygodne te wyjaśnienia z rozprawy, w których wytłumaczył, dlaczego wcześniej przyznawał się do winy. Oskarżony przedstawił swą wersję przebiegu całego postępowania i ostatecznie zakwestionował poprawność dokonania ustaleń faktycznych sądu meriti, z których wynika, że to on dopuścił się przestępstw mu przypisanych. Wg oskarżonego, Sąd I instancji uczynił tak przede wszystkim kierując się tym, że oskarżony był wcześniej wielokrotnie karany sądownie i przez to jest niewiarygodny. W konkluzji oskarżony wniósł o szczegółową analizę jego wyjaśnień w celu „zrozumienia, dlaczego tak postąpił”

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego, wywołując postępowanie odwoławcze i w jego ramach instancyjną kontrolę całego zaskarżonego nią wyroku, nie mogła doprowadzić do jego podważenia w jakimkolwiek zakresie. Okazała się ona całkowicie bezzasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził przewód sądowy, gromadząc materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne zakończenie sprawy. W oparciu o wyniki postępowania dowodowego Sąd I instancji dokonał zasadnych ustaleń faktycznych, doszedł do prawidłowych wniosków w kwestii winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, jak też co do wymiaru kary. Wbrew wywodom apelacji, Sąd I instancji nie dopuścił się, rozpoznając przedmiotową sprawę, obrazy przepisów postępowania, ani też będącego skutkiem takiej obrazy, błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Prawo swobodnej oceny dowodów należy do najistotniejszych prerogatyw sądu orzekającego. Kierując się tym prawem sąd może jako wiarygodne ocenić niektóre z przeprowadzonych dowodów, a odmówić takiej wiary innym, byleby swoje stanowisko jasno i przekonująco przedstawił w uzasadnieniu orzeczenia. Takiemu zadaniu Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie w pełni sprostał. Dokonana szczegółowo przez Sąd I instancji ocena całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie jest swobodna, ale nie zawiera cech dowolności i jako taka pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.). W przekonaniu Sądu odwoławczego, apelacja oskarżonego nie zawiera takich argumentów, które by wskazywały, że Sąd orzekający w istocie dopuścił się błędów w zakresie zasad logicznego rozumowania w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Taki zarzut można zaś postawić argumentom zawartym w uzasadnieniu apelacji.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów, wynikających z treści apelacji, należy uznać, że zarzut, iż wyrok wobec oskarżonego zapadł „gdy przekroczył salę Sądu”, w istocie oznacza, że oskarżony zarzuca sądowi I instancji brak obiektywizmu w rozpoznaniu jego sprawy.

Art. 4 k.p.k. stanowi, iż organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Zasada ta jest wyrazem postulatu ustawowego,

ażeby ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu.

O braku obiektywizmu możemy mówić w sytuacji, gdy organy procesowe wykonywały czynności procesowe z pewnym osobistym pozytywnym bądź negatywnym nastawieniem, uprzedzeniem, zaś podejmowane w toku postępowania decyzje były stronnicze, bądź gdy przedmiotem oceny i rozważań sądu orzekającego nie był cały zebrany w sprawie materiał dowodowy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1978r., IV KR 4/78, OSNKW 1978, Nr 4 - 5, poz. 52; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1999r., V KKN 459/97, OSN Prok. i Pr.2000, Nr 2, poz. 10).

Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w niniejszej sprawie. Sąd meriti przeprowadził wszystkie dostępne dowody, w tym poszerzając materiał dowodowy, zawarty we wnioskach aktu oskarżenia o dowody, mające na celu weryfikację wyjaśnień oskarżonego, w szczególności po ich zmianie na rozprawie. Ani z przebiegu postępowania, ani z treści motywacyjnej części wyroku nie wynika, by sąd meriti o w jakikolwiek sposób naruszył zasadę obiektywizmu, przesądając o winie oskarżonego przed zakończeniem przewodu sądowego.

Wg oskarżonego o naruszeniu zasady obiektywizmu przez sąd meriti miało świadczyć to, że na pierwszej rozprawie został on pozbawiony obrońcy, wyznaczonego mu z urzędu, zaś uzasadnieniem tego były wnioski opinii sądowo-psychiatrycznej. Wg niego nie jest możliwe, by biegli lekarze psychiatrzy w trakcie krótkiego badania byli w stanie ocenić stan jego zdrowia psychicznego. Oskarżony tym samym zarzuca sądowi I instancji z jednej strony naruszenie jego prawa do obrony, z drugiej zaś błędną ocenę opinii sądowo-psychiatrycznej. Te zarzuty również są całkowicie niezasadne, zaś formułując je oskarżony przeinacza fakty z toku postępowania. Wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, powziął sąd rozpoznający sprawę w toku postępowania sądowego, po złożeniu wyjaśnień przez oskarżonego. obrońca oskarżonemu został wyznaczony po tej pierwszej rozprawie – na podstawie art. 79 § 1 pkt k.p.k., a nie pozbawiony obrońcy na niej (k.237). Na następnej rozprawie, po wydaniu postanowienia o prowadzeniu jej od początku, uczestniczył obrońca oskarżonego, zaś dopiero na końcu tej rozprawy sąd wydał postanowienie o cofnięciu wyznaczenia obrońcy z urzędu, z uwagi na treść opinii sądowo psychiatrycznej, zgodnie z którą poczytalność oskarżonego nie budziła wątpliwości. Co istotne, bezpośrednio po wydaniu tego postanowienia, oskarżony oświadczył, że nie wnosi o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu na innej podstawie, mianowicie art. 78 § 1 k.p.k. (k. 290). Jasno z tego oświadczenia wynika, że oskarżony nie chciał korzystać z pomocy obrońcy z urzędu, to jego wola miała w tym zakresie zasadnicze znaczenie, nie może więc teraz zarzucać sądowi I instancji, iż ten pozbawił go możliwości korzystania z takiego obrońcy i miałby to być wyraz braku obiektywizmu sądu. Podobnie należy ocenić zastrzeżenia oskarżonego do treści opinii sądowo-psychiatrycznej. Sąd meriti uznał, że jest ona wiarygodna, nie znalazł podstaw do podważenia jej wniosków. Sąd Okręgowy takich również nie dostrzega. Podkreślić należy przede wszystkim to, że to biegli decydują o wyborze metody badania oskarżonego, a w szczególności o tym, jak długo takie badanie ma trwać. To, że wg oskarżonego trwało ono za krótko, nie może mieć znaczenia dla oceny tej opinii. Podobnie twierdzenie oskarżonego, iż skoro ponad 30 lat spędził w izolacji więziennej, to nie może być zdrowy psychicznie, nie może wpływać na ocenę wniosków opinii. Przede wszystkim biegli wypowiadali się nie tylko na podstawie badania oskarżonego, ale i analizy akt sprawy, w której znajdowały się inne opinie sądowo-psychiatryczne, w których również nie stwierdzono zaburzeń poczytalności oskarżonego. Oskarżony, jako nie mający wiedzy fachowej, nie może stwierdzić, czy długoletni jego pobyt w zakładzie karnym wpływał na stan jego poczytalności. Co zaś jest warte podkreślenia – oskarżony nie tylko nie kwestionował tej opinii w toku postępowania, po jej ujawnieniu na rozprawie, ale nawet wcześniej stwierdził, że jego badanie nie jest potrzebne, ponieważ z treści innej opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że nie stwierdzono u niego żadnej choroby psychicznej (k.202). To, że po wydaniu wyroku oskarżony stwierdza, że nie jest zdrowy i powinien przebywać nie w zakładzie karnym, ale w szpitalu psychiatrycznym, świadczy o tym, że swe twierdzenia i zarzuty oskarżony dostosowuje do swej aktualnej sytuacji procesowej, próbując – nieudolnie jednak – wykorzystywać dostrzegane przez siebie sposoby, do jej polepszenia.

Tak samo należy ocenić podstawowe zarzuty oskarżonego, dotyczące zaprezentowanej w motywacyjnej części wyroku oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym przede wszystkim jego wyjaśnień, a w konsekwencji opartych na tych dowodach ustaleń faktycznych, z których wynika, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów.

Z treści apelacji oskarżonego wynika, iż w jego ocenie sąd meriti błędnie uznał, że wyjaśnienia złożone przed sądem są niewiarygodne, w tym niewiarygodne jest tłumaczenie oskarżonego, dlaczego w toku postępowania przygotowawczego wyjaśniał odmiennie, przyznając się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Zarzuty te również są całkowicie bezzasadne. W ocenie Sądu Okręgowego ocena tego zasadniczego dla rozstrzygnięcia sprawy dowodu, dokonana przez sąd meriti jest prawidłowa, zgodna z zasadami wynikającymi z treści przepisu art. 7 k.p.k., zaś argumenty, wskazywane przez oskarżonego, całkowicie nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu Okręgowego po prostu nie jest możliwe by oskarżony, mający tak bogate doświadczenie w kontaktach z organami ścigania i organami wymiaru sprawiedliwości, mógł świadomie kilkakrotnie przyznawać się do popełnienia czynów, których się nie dopuścił i to z powodów, które przedstawiał na rozprawie (niekonsekwentnie zresztą). Wskazać trzeba, że początkowo oskarżony właściwie w ogóle nie podawał takiego powodu (k. 189v), twierdząc jedynie, że sądził, iż wyjaśni wszystko przed sądem. Dodał do tego, że po zatrzymaniu chciał jak najszybciej opuścić komisariat policji, ponieważ będąc na wolności ułożył sobie życie. Zupełnie jednak nie tłumaczy to, dlaczego oskarżony trzykrotnie przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i to na przestrzeni ponad dwóch miesięcy. Musiał przecież doskonale wiedzieć, że przyznając się do winy, do popełnienia poważnych przestępstw, nie tylko ryzykuje skazanie go za te przestępstwa, ale i odwołanie warunkowego zwolnienia z zakładu karnego, na którym w tym momencie przebywał. Gdyby w rzeczywistości żadnych przestępstw nie popełnił, składanie takich wyjaśnień jak w postępowaniu przygotowawczym, byłoby całkowicie nielogiczne. Zauważyć też należało, że sam oskarżony przyznał, że mimo, iż funkcjonariusze policji zarzucili mu włamanie do jakiegoś domu jednorodzinnego, czego się nie dopuścił, to nie tylko nie przyznał się do winy, ale nawet wykazał swą niewinność. Wtedy również policjanci mieli mu mówić, że dysponują zapisem z monitoringu i zeznaniami świadków. Mimo to oskarżony do winy wtedy się nie przyznawał. Skoro tak, to nie wiadomo, dlaczego miałby fałszywie przyznawać się do popełnienia zarzuconych czynów w przedmiotowym postępowaniu i dlaczego nie obawiał się, że nie przyznanie się do winy w tej innej sprawie nie spowoduje, że może zostać np. tymczasowo aresztowany.

Zasadnie sąd meriti wskazuje na to, że oskarżony przyznał się do popełnienia wykroczenia, mającego miejsce w tym samym czasie i miejscu, w którym dopuścił się jednego z włamań i nie kwestionował ukarania za to wykroczenie. Oskarżony nawet złożył w toku tamtego postępowania wnioski o ukaranie go. Nie mógł przecież obawiać się, że nie przyznając się do popełnienia wykroczenia może np. zostać pozbawiony wolności. Tak samo za wiarygodnością wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego przemawia zapis z monitoringu, znajdujący się w aktach sprawy, z którego wynika, że oskarżony był obecny w czasie i miejscu jednego z włamań. Oskarżony sam rozpoznał się na tym nagraniu, rozpoznał go również jeden z funkcjonariuszy policji. Słusznie sąd meriti wskazuje także na zmienność wyjaśnień oskarżonego, nawet składanych w toku postępowania sądowego, a także sprzeczność z zeznaniami funkcjonariuszy policji, którzy wykonywali czynności procesowe z udziałem oskarżonego. Sąd Okręgowy nie widzi potrzeby powtarzania argumentów, jakie sąd meriti w tym zakresie przedstawił w pisemnym uzasadnieniu wyroku, do nich odsyłając.

Reasumując tę część rozważań, Sąd Okręgowy stwierdza, że tak jak oskarżony próbował podważyć zaskarżony wyrok zarzucając sądowi I instancji, iż ten bezzasadnie pozbawił go możliwości korzystania z obrońcy z urzędu – mimo, że sam oświadczył, że nie chce korzystać z jego pomocy, a także zarzucając, że sąd ten źle ocenił jego poczytalność – mimo, że wcześniej twierdził, że nawet jego badanie nie jest konieczne, ponieważ jest zdrowy - tak też zupełnie bezpodstawnie na rozprawie podjął próbę odwołania wcześniejszych wyjaśnień go obciążających – być może dopiero wtedy zdając sobie sprawę, że stanowią one podstawowy dowód obciążający. Próba ta jednak okazała się całkowicie nieudana.

Uznając, że sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów, nie sposób podważyć wynikających z tych dowodów okoliczności faktycznych. Wyjaśnienia oskarżonego, złożone przez niego w toku postępowania przygotowawczego, w połączeniu z zabezpieczonym zapisem z monitoringu, nie pozostawiają wątpliwości, że to on był osobą, która w dniach 30-31.12.2012r., 16.02.-23.02.2013 r., 2-3.03.2013r., 11-23.03.2013r. i 22-23.03.2013 r. dopuściła się kradzieży z włamaniem, a także uszkodzenia mienia na terenie (...) i (...) w K.. Okoliczności, czas, w jakich doszło do tych przestępstw, wynikają przede wszystkim z zeznań pokrzywdzonych, zaś to, że sprawcą był oskarżony, wynika z jego wyjaśnień.

Nie budzi wątpliwości ocena prawna ustalonych zachowań oskarżonego, jak również rozstrzygnięcia dotyczące kary. Odnosząc się, w trybie przepisu art. 447 § 1 k.p.k., do zagadnienia związanego z rozstrzygnięciem o karze, stwierdzić należy, że sąd odwoławczy również w tym względzie nie dostrzega jakichkolwiek podstaw do ingerencji i w tę część orzeczenia, uznając, że argumentacja sądu meriti również w tej mierze w pełni przekonuje, a wymierzona oskarżonemu kara w pełni przystaje do ustalonych przedmiotowo-podmiotowych okoliczności przypisanych mu czynów, spełniając wszelkie te cele, zakreślone dlań przez ustawodawcę treścią przepisu art. 53 k.k.

Mając na uwadze przytoczoną wyżej argumentację, przy braku okoliczności, które należy brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako trafny utrzymał w mocy.

Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe uwzględniając aktualną sytuację majątkową (art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – t. jedn. Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.). Wydatkami postępowania odwoławczego, w związku ze zwolnieniem oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych, obciążono Skarb Państwa (art. 626 § 1 k.p.k.).

Sąd Okręgowy na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. P., kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.